

Frans kaasjeskruid

Op een bankje in de natuurtuin zit een man, type half-reus. Hij is enorm. Ik groet vriendelijk. "Bonjour" zegt hij. Een fransman. Haas, wees een goede gastheer. Ik zoek naar Franse woorden. Hij is me voor.

Hij klopt naast zich op het bankje. Dat gebaar is duidelijk. Durf ik naast hem te zitten? Houdt dit bankje wel 300 kilo? Hij ziet mijn twijfel. "Ça va" zegt hij. Ik ga zitten. Het gaat inderdaad. Ik wil iets zeggen maar weet niet wat. Hij spreidt zijn reuzenarmen wijd, alsof hij de hele natuurtuin wil omarmen. "Ça, c'est superbe". "Ja, super hè". "Parlez vous Français?" "Ach, een beetje". Hij barst los in rap Frans. "Kalm aan zeg". Kalm begrijpt hij. Het tempo gaat omlaag. Hij wijst naar een plant. "C'est belle". Ik zeg "Kaasjeskruid, eh, fromage herbes". "Herbes en fromage?" vraagt hij. Ik bedoel niet kruiden in de kaas. Hè, hoe zeg ik dit? "Niet in de kaas. De naam, eh, the name". "De Nîmes? vraagt hij. "Il n' y a pas de fromage de Nîmes. Du vin, bien sûr, mais pas de fromage". Waarom begint hij nou over Nîmes? Dat is een stad in Zuid Frankrijk. Hoe zeg ik "de naam"? Dan komt het goede woord boven. "Niet Nîmes, le nom". Hij wijst op de plant. "Le nom de cette plante, c'est Fromage?" "Ja". "C'est drôle". Nee grapjas, geen drol, kaas. "Et votre nom?" "Haas". "Aas", herhaalt hij. Hij heet Jacques.

We doen samen een gezellige rondje door de natuurtuin. Ik vertaal geen plantennamen meer. Met couleur (kleur) en odeur (geur) komen we een heel eind. Hij vindt de ganzenbloem "superbe", de ereprijs "jolie", hartgespan "très belle" en blaassilene "bjoetievoel". Zijn enthousiasme en lach zijn aanstekelijk. Vrolijke Frans. We nemen hartelijk afscheid. Een minuut later is hij terug. In paniek. "Le velo". Zijn fiets. Hij heeft een lekke band. "Vous êtes le Jacques". Hij vraagt om een 'pompe'. "Dommage pinda-fromage ami, ici geen pompie. Vielleicht la?" We lopen naar de huizen aan de Konijnenwal. Een vriendelijk bewoner helpt met een pomp en zelfs een nieuw ventiel. Ik wijs op de buitenband. Totaal versleten. "Ça ... eh, dat is niet bon". "Un nouveau? New one?"

vraagt hij. Ik knik. "Mais où?" Waar? In het dorp. "Village" zeg ik. "Quel village?" Welk dorp. "Ermelo of Putten". Hij schrikt. "Putain? Non!" Okay, Ermelo dan. "Et quel eh... shop?" vraagt hij, trots op zijn Engelse woord. "Vliek" zeg ik. Een grote lach komt op zijn gezicht. "Allo allo, herr Flick". De frans televisie heeft die serie dus ook uitgezonden. We lachen. Hij stapt op. "Herr Flick" zegt hij nog eens en 200 kilo fransman fietst lachend weg. Die komt er wel.

De volgende dag zie ik hem op een terras op de Enk. Zijn tafel zakt door onder het gewicht van alle schalen. Een fles rood steekt er fier bovenuit. Servet onder de kin, hij wil net beginnen. Dan ziet hij mij. Een grote glimlach. Weer die armen wijd. Alsof hij zijn tafel wil optillen. Hij roept "Monsieur 'Aas. C'est beau, Ermeleau!" Gelijk heeft hij. "Oui, oui, mon ami".